

trede og sidste Forslag i denne Sammenhæng gaar ud paa endelig og absolut Lukning af Hvide Sande-Kanalen i Forbindelse med Tilvejebringelse af en endelig Aabning et andet Sted. Jeg skal ikke udtale mig udførligt om dette Forslag, der selv om man er stemt derfor, dog under de foreliggende Forhold og efter den Udvikling, som denne Sag har haft, maa modtages med den største Varsomhed, og jeg for mit personlige Vedkommende agter at behandle denne Sag ikke alene sagligt og upartisk helt igennem, men ogsaa med den største Hensynsfuldhed til alle Sider.

Jeg skal nu ikke fordybe mig i det foreliggende Lovforslag, men vil dog have Lov til at gøre opmærksom paa et Par Smaating. Jeg tror, at den Sum, her er projekteret til en Lukning m. m., er for højt regnet, naar den er sat til 0,8 Mill. Kr., og jeg nærer denne Opfattelse under Hensyn til, at man i 1912 mente at kunne foretage en Lukning for 300,000 Kr., under ekstraordinære Forhold 500,000 Kr. Og nu skulde man pludselig op til 800,000 Kr.! Det kan naturligvis være, at Forskrækkelsen i Mellemtiden har grebet Folk, ogsaa Vandbygningsdirektoratet, saa stærkt, at de nu ikke tror at kunne gøre det billigere.

Den anden Betragtning, jeg vil gøre gældende, og som jeg tillægger ikke ringe Vægt, er den, at i det Øjeblik, man skærer igennem nede Syd paa, er det muligt, at den Gennemskæring bliver den endelige Løsning. Denne Gennemskæring mod Syd vil ikke komme til at ligge mere end antagelig et Par Tusind Alen fra det gamle Udlob, Nymindegab; man kan altsaa forudsætte, at Forholdene de to Steder vil være nogenlunde ensartede, og Forholdet ved Nymindegab var i Aarene 1892—1910 saaledes, at der vel var Ulemper, men intet afgørende at indvende; saafremt Sandpumperen var til Stede, kunde man skaffe det fornødne Vand paa Barren, og man kunde i Strømmen holde det fornødne Profil; man kan i det hele sige, at efter Reguleringen i Skernaadalen foregik Afvandingen tilfredsstillende. Skulde der nævnes Mangler, maa det vel nærmest anføres, at der ikke var dybt nok paa Barren, og at Afvandingen ikke foregik saa godt, som man kunde ønske det, men begge disse Fejl har Kommissionen af 1900 allerede anvist Midlet til at afhjælpe, idet den har foreslaaet, at Vandprofilet skulde gøres større. Man kan regne, at det var ca. 1,200 m²; men Kommissionen

henstillede at forstørre det til, saa vidt jeg husker, 1,800 m². Naar man nu faar Løbet lagt nordligere, altsaa nær ved, hvad man kan kalde Afvandingstedet, og samtidig tænker sig Profilet forstørret, saa er det ikke udelukket, at der her kan ligge en Løsning, om hvilken Staten bag efter vil sige: Dette er ikke alene en Løsning, men det er saa langt den billigste Løsning.

Ser jeg da nu tilbage paa, hvad jeg hidtil har sagt, forekommer det mig, at Sagen ligger saaledes: Alle Partier er enige om, at man ikke kan lade Fiolen sørge, at man ikke kan blive staaende ved dette: intet at gøre. Ganske vist synes jeg, at den ærede Ordfører for Venstre (P. Th. Nielsen) forsøgte at reducere det hele Spørgsmaal ved at sige: Ja, disse Erstatninger kan vi ganske roligt yde! Men jeg kan dog ikke tro, det var Meningen, at vi i Virkeligheden kunde lade være med at gøre noget, thi for dette tror jeg ingen vil tage Ansvar. Saa kan man skabe en aaben Havbugt, enten ved Tørlægning, hvad der naturligvis vil kræve en omfattende Undersøgelse, eller ved Retablering af Værkerne, men da er man bestandig udsat for en Underskæring, og jeg antager ikke, at nogen vedblivende tør forlange, at man skal føre dette igennem. Endelig er der de tre sidste Forslag, som atter kræver Lukning og derefter i Virkeligheden, naar Spørgsmaalet bliver, hvad der saa skal gøres, fordrer en Undersøgelse. Der er med andre Ord realiter to Muligheder: Man kan enten retablere Værkerne, hvad man ikke tør risikere, eller ogsaa skride til Foranstaltninger, som en Tid kræver Lukning. Saa længe denne varer, kan man da lige saa godt for at præstere det bedste Resultat nedsætte en Kommission. Det er dette, jeg insisterer stærkt paa og netop ud fra den Opfattelse, at en Retablering er ganske udelukket, anser for et stærkt Standpunkt baade for Ministeren og for Vandbygningsvæsenet: Der vil dog gaa baade Aar og Dag, inden en endelig Ordning bliver truffet, lad os da foretage en Kommissionsundersøgelse, en videregaaende Undersøgelse, og udnytte Tiden saa godt som muligt.

Jeg har da kun tilbage at sige et Par Ord om den foreslaaede Kommission. Jeg er her noget usikker med Hensyn til, om en Kommission af denne Art vil være den bedste, men jeg kan dog ikke sige andet, end at jeg paa Forhaand er tilbøjelig til at tro, at naar man har med specielt faglige